

nuskriptet, hvor de, ved tildigtninger i udenomsværkerne (pests scenen f. eks.), er søgt anbragt i historisk tid og milieu. I stedet for at stilisere, hvilket her måske havde haft større kunstnerisk berettigelse end i Oliviers „Henrik V“, er Castellani forblevet tro mod sine neorealistiske principper og har med malerisk realisme (hyppigt meget smukt farvefoto af Robert Krasker) søgt at skabe en autentisk „Romeo og Julie“. Optaget på stedet, genskabt i tiden. Han burde have indset, at det netop er en tragedie om den kærlighed, der er hævet over tid og sted.

Det bør nævnes, at instruktørens forkærlighed for ikke-skuespillere (den non-professionelle Julie) yderligere har givet sig udslag i, at det er forfatteren Elio Vittorini, der under pseudonymet Giovanni Rota spiller fyrstens lille rolle.

Ib Monty.

DET MAKABRE

DET BANKENDE HJERTE (*The Tell Tale Heart*). Prod.: UPA 1953. Instruktion: Ted Parmelee. Drejebog: Bill Scott og Fred Grable efter Poes fortælling. Tegninger og farver: Paul Julian. Kamera: Jack Eckers. Musik: Boris Kremenitiev. Speaker: James Mason.

VILD UNGDOM (*The Wild One*). Prod.: Stanley Kramer/Columbia 1953. Instruktion: Laslo Benedek. Manus.: John Paxton efter novelle af Frank Rooney. Foto: Hal Mohr. Musik: Leith Stevens. Klipning: Al Clark. Medv.: Marlon Brando, Mary Murphy, Robert Keith, Lee Marvin, Jay C. Flippen, Peggy Maley, Hugh Sanders, Ray Teal, Will Wright.

Et program, der er sammensat af det makabert fantastiske og det makabert realistiske. Realismen sejrer. UPA-folkene, der er forfinede humorister, har ikke i tilstrækkelig grad lagt deres taktik om i angrebet på Poe. Deres elegant modernistiske, knappe, næsten montageagtige facon har kun få steder kunnet forliges med det patologiske og det frygtindgydende, bedst er den abstrakte gengivelse af hjertets banken.

Langt mere rædselsvækkende er Laslo Benedeks fortælling om motorbissen, der indirekte bliver skyld i en mands død, men som bliver et nyt menneske efter for første gang i sit liv at have mødt kærlighed. Fortællingen er lagt ind i en lidet effektiv pædagogisk ramme, der er en spændetrøje for den psykologiske udred-

ning, men i det melodramatiske er „Vild ungdom“ meget rystende, fordi den makabre naturalisme er pinagtigt troværdig. Uhyggelig er udleveringen af motorbøllernes puerile komik, og med imponerende sprogsans har John Paxton — kendt fra bl. a. „Blindt had“ og „Manden på gesimsen“ — gengivet deres farlige, dæmoniske slang, fra hvilken der kun er et kort skridt til terroren. Interessant er forskellen mellem hovedpersonen, den stupide, langsomme, humorforladte Johnny (*Marlon Brando*), og den mere intelligente og mere depraverede Chino (*Lee Marvin*) — for Johnny er terroren i det mindste oprør og had, for Chino er den kun show og svælgen i tingenes meningsløshed.

Benedeks stil er som i „En sælgers død“ hård og noget forceret, karakteristisk eksperimenterende i de scener, der fortæller om motorcykelfartens romantik. Men mon ikke filmen også som propaganda var blevet mere vellykket, hvis han i højere grad havde dvælet ved det hjælpeløse og det ynkværdige hos Johnny — på lignende måde som der i en anden Kramer-film, „Snigskytten“, dvæledes ved det miserable hos „helten“. Både hos gode og dårlige tilskuere er det indtrykket af brutal dynamik, der vil blive siddende, ikke indtrykket af „a change of heart“.

Den novelle af Frank Rooney, som filmen er bygget over, blev bragt i „Perspektiv“ dec. 54. Novellen er mere af en antifascistisk fabel end filmen, der først og fremmest er en realistisk skildring af motorbøller, som kun indirekte leder tanken hen på Hitler-Jugend. Hollywoods naturalisme er mere virkningsfuld end Rooneys noget artificielle symbolik, og Paxtons dialog er på een gang mere særpræget og mere ægte end Rooneys.

Erik Ulrichsen.

EN UØNSKET

DER VERLORENE. Prod.: Arnold Pressburger 1951. Instruktion: Peter Lorre. Manus.: Peter Lorre, Benno Vigny, Axel Eggebrecht. Foto: Vacclav Vich. Musik: Willy Schmidt-Gentner. Medv.: Peter Lorre, Karl John, Renate Mannhardt.

Med flere tilbageglimt fortælles om en tysk læge, Rothe (*Peter Lorre*), der efter krigen arbejder under et andet navn i en flygtningelæjr. Under krigen dræbte